

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te sudske savjetnice Matee Milolože, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa S. D., odvjetnica iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 19. rujna 2019.

p r e s u d i o j e

- I. Tužbeni zahtjev se odbija.
- II. Odbija se zahtjev za naknadu troška u iznosu od 6.250,00 kuna.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika Klasa: UP/II-008-07/18-01/195, Urbroj: 401-01/10-19-32 od 2. srpnja 2019., u točki I. dispozitiva odbija se prijedlog tužitelja za povrat u prijašnje stanje kao neosnovan, a u točki II. se odbacuje žalba tužitelja izjavljena protiv obavijesti Grada Z., Klasa: 008-02/18-002/44, Urbroj: 251-02-02/017-18-15 od 8. studenog 2018. kao nedopuštena.

U tužbi protiv osporenog rješenja tužitelj navodi u bitnom da je 30. listopada 2018. zaprimio obavijest Grada Z., Klasa: 008-02/18-002/44, Urbroj: 251-02-02/017-18-15 od 8. studenog 2018. godine, kojim ga Grad Z. na temelju članka 23. stavka 1. točke 6. Zakona o pravu na pristup informacijama obavještava da zahtjev za pristupi informacijama podnesen 17. veljače 2018. kojim se traži pristup informaciji o isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. do 31. siječnja 2018., ne smatra zahtjevom za pristup informacijama. Nadalje, navodi da je u presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-409/18 od 16. siječnja 2019. izneseno pravno shvaćanje da okolnost što je, u konkretnom slučaju, tijelo javne vlasti o zahtjevu tužitelja odlučilo podneskom, a ne rješenjem nije okolnost koja bi mogla ili trebala ići na štetu tužitelja. Navedena obavijest ne sadrži uputu o pravnom lijeku, a tužitelj je protiv ove obavijesti izjavio prigovor čelniku tijela, koji je odlučio rješenjem smatrajući da se radi o postupanju javnopravnog tijela u smislu odredbe članka 156. Zakona o općem upravnom postupku. Kako u konkretnom slučaju nije bila riječ o postupanju u smislu odredbe navedenog članka Zakona o općem upravnom postupku, već se radilo o zahtjevu za ostvarivanje prava na pristup informacijama, sud je prihvatio svoju nadležnost i poništio osporeno rješenje. Nadalje, u navedenoj presudi se utvrđuje da je javnopravno tijelo prvog stupanja u stvari odbilo zahtjev tužitelja za ostvarivanje prava na pristup informacijama, pa je protiv te obavijesti tužitelj mogao izjaviti žalbu Povjereniku za informiranje u roku od 15 dana od dana primitka te presude. Tužitelj je nakon primitka navedene presude podnio

tuženiku prijedlog za povrat u prijašnje stanje, radi izjavljivanja dopuštene pravovremene i potpune žalbe protiv navedene obavijesti a koja nije sadržavala odluku o pravnom lijeku koji zahtjev je tuženik odbio i ujedno odbacio žalbu. U opširnoj tužbi tužitelj obrazlaže zbog čega smatra da je osporeno rješenje tuženika nezakonito, pa stoga predlaže sudu da isto poništi i da naloži tuženiku da u roku od 15 dana tužitelju isplati trošak u iznosu od 6.250,00 kuna.

Tuženik navode tužbe smatra neosnovanim. U odgovoru na tužbu navodi, u bitnom, da se tužba tužitelja u cjelini može smatrati potpuno besmislenom, s obzirom da tužitelj traži poništavanje pobijanog rješenja i vraćanje na ponovni postupak, predmeta u kojem je već odlučeno na način da je prvostupanjskom tijelu naloženo da riješi njegov zahtjev sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, pri čemu je obavijest koju je od istog tijela zaprimio povodom predmetnog zahtjeva ocijenjena aktom koji se smatra rješavanjem zahtjeva sukladno navedenom Zakonu. Dakle, u žalbenom postupku je već zaključeno da obavijest koju je tužitelj povodom zahtjeva zaprimio od prvostupanjskog tijela nema uputu o pravnom lijeku, pa je tužitelj nepotrebno ponovno ponavljao svoje ranije navode glede iste obavijesti, koja je već ranije, više puta, iznosio u žalbenom postupku. Osim navedenog tužitelj zbog odbijanja njegovog traženja povrata u prijašnje stanje neće trpjeti nikakve štetne posljedice, jer je u postupku po žalbi tuženik navedenu obavijest smatrao aktom kojim nije riješen zahtjev tužitelja, pa je zaključio da je nastupio slučaj takozvane šutnje i donio je rješenje, Klasa: UP/II-008-07/18-01/195, Urbroj: 401-01/10-19-16 od 2. siječnja 2019. kojim je naloženo Gradu Z. da riješi zahtjev za pristup informacijama tužitelja od 17. veljače 2018. godine, sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Stoga, tuženik ističe da su neosnovani navodi tužitelja o povredama pravila postupka, odnosno kako je tražio povrat u prijašnje stanje kako bi mogao izjaviti žalbu, jer ti navodi nisu osnovani, niti utemeljeni na dokumentaciji u spisu predmeta, jer nije došlo do propuštanja kojeg bi bilo na štetu tužitelja, pa se postavlja i pitanje razloga za podnošenje predmetne tužbe, jer podnošenje iste u ovoj fazi postupka, po mišljenju tuženika, ulazi u sferu obijesnog parničenja, obzirom da je prvostupanjskom tijelu naloženo da riješi predmetni zahtjev tužitelja, a rješenje tuženika od 2. siječnja 2019. je u fazi izvršenja.

Iz navedenog razloga tuženik predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja i njegov zahtjev za određivanje ročišta, te zahtjev za naknadu troškova jer navedeno predstavlja stvaranje novih nepotrebnih troškova, a što je također protivno načelu ekonomičnosti i učinkovitosti, obzirom da su sve relevantne činjenice iz ovog postupka dostupne i iz dokaza u spisu predmeta.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Uvidom u spis predmeta dostavljen ovom Sudu uz tužbu proizlazi da je tužitelj zahtjevom od 25. siječnja 2019. predložio tuženiku da prihvati prijedlog za povrat u prijašnje stanje, temeljeći isti na presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-409/18 od 16. siječnja 2019. Naime, tom je presudom ocijenjeno da obavijest Grada Z. upućena tužitelju u povodu zahtjeva za pristup informacijama ne predstavlja obavijest, nego predstavlja odbijanje zahtjeva za dostavu traženih informacija protiv kojeg akta je tužitelj imao mogućnosti izjaviti žalbu tuženiku.

Prema odredbi članak 82. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.) stranci koja iz opravdanih razloga propusti u roku obaviti neku radnju, pa je zbog toga propuštanja isključena od obavljanja te radnje, dopustit će se na njezin prijedlog povrat u stanje postupka prije propuštanja poduzimanja radnje u određenom roku. Povrat u prijašnje stanje dopustit će se i stranci koja je iz neznanja ili očitom pogreškom poslala ili predala podnesak na vrijeme, ali nenadležnom javnopravnom tijelu. Prema stavku 2. istoga članka Zakona, prijedlog za povrat u prijašnje stanje podnosi se tijelu kod kojeg je trebalo

obaviti propuštenu radnju najkasnije u roku od 8 dana od dana kad je prestao razlog koji je prouzročio propuštanje roka. U prijedlogu za povrat u prijašnje stanje moraju se navesti činjenice na kojima se temelji opravdanost prijedloga. Kad se povrat u prijašnje stanje traži zbog toga što je propušten rok za podnošenje podneska, prijedlogu treba priložiti i taj podnesak. Prema stavku 3. istoga članka Zakona nakon što protekne 3 mjeseca od kada je istekao propušteni rok ne može se tražiti povrat u prijašnje stanje, osim ako je podnošenje prijedloga bilo nemoguće zbog višeg cilja.

Prema podacima u spisu predmeta tužitelj je presudu na kojoj temelji svoj prijedlog za povrat u prijašnje stanje primio 25. siječnja 2019., pa ako se uzme da je to dan prestanka razloga radi kojih nije mogao izjaviti žalbu, onda je prijedlog trebao podnesti u roku od 8 dana od prestanka razloga, a on je svoj prijedlog podnio 6. veljače 2019., dakle, protekom roka iz stavka 2. članka 82. ZUP-a.

S obzirom da nisu bili ispunjeni uvjeti za povrat u prijašnje stanje iz članka 82. ZUP-a, te s obzirom da je tužitelj mogao izjaviti žalbu protiv obavijesti Grada Z. od 8. studenog 2018., a nije, pravilno je i po ocjeni ovog Suda postupio tuženik kada je osporenim rješenjem odbio njegov prijedlog za povrat u prijašnje stanje i odbacio žalbu kao nedopuštenu.

Prihvaćajući u potpunosti obrazloženje tuženika dano u osporenom rješenju, ovaj Sud nalazi da tužbeni navodi tužitelja nisu osnovani niti odlučni, pa stoga nisu doveli u sumnju zakonitost osporenog rješenja.

Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučiti kao u dispozitivu.

S obzirom da je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen, to tužitelj nema pravo na naknadu troškova upravnog spora sukladno članku 79. stavku 4. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu 19. rujna 2019.

Predsjednica vijeća:
Mirjana Juričić, v.r.